



CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 21
din data de 10.01.2018

Dosar nr.: 772/2016

Petiția nr.: 7096/24.11.2016

Petenți:

Reclamați: **Înalta Curte de Casație și Justiție**
Consiliul Superior al Magistraturii
Ministerul Justiției

Obiect: Prevederi discriminatorii în O.U.G nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

I. Numele, domiciliul și sediul părților

Numele și domiciliul procedural ales al petenților

1. judecători la Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție,-
judecător la Secția Contencios Administrativ a aÎnaltei Curți de Casație și Justiție,
magistrați asistenți la Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție prin
reprezentant....., cu domiciliul indicat pentru comunicarea actelor de procedură la
sediul Înaltei Curți de Casație și Justiție, București, str. Batiștei nr. 25, sector 2

Numele și sediul reclamațiilor:

2. **Înalta Curte de Casație și Justiție** cu sediul București, str. Batiștei nr.25, sector 2

3. **Consiliul Superior al Magistraturii** cu sediul în București, Calea Plevnei nr.
141B, sector 6

4. **Ministerul Justiției** cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sector 5

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

5. Sesizarea petenților vizează existența unor prevederi discriminatorii în O.U.G.
nr.57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016,
prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

III. Citarea părților

6. În temeiul art. 20 alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

7. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 10.01.2017, prin adresa nr. 7096/07.12.2016 fiind citați petenții, iar prin adresa nr. 7312/07.12.2016 fiind citate părțile reclamate Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției și Înalta Curte de Casație și Justiție, Colegiul director invocând din oficiu excepția de necompetență materială a CNCD.

8. La ședința de audieri, părțile au fost absente.

9. Prin adresa nr. 7592/20.12.2016, petenții au transmis Cererea de precizare a petiției inițiale, comunicată părților reclamate prin adresa nr. 7631/22.12.2016.

10. Petenții au transmis punctul de vedere prin adresa nr. 1256/02.03.2016.

11. Partea reclamată ÎCCJ a transmis punctul de vedere prin adresa nr. 7582/20.12.2016, ce a fost comunicată petenților prin adresa nr. 7631/22.12.2016.

12. Partea reclamată CSM a transmis punctul de vedere prin adresa nr. 7668/27.12.2016, ce a fost comunicată petenților prin adresa nr. 39/04.01.2017.

13. Partea reclamată Ministerul Justiției a transmis punctul de vedere prin adresa nr. 106/10.01.2017, ce a fost comunicată petenților prin adresa nr. 311/17.01.2017.

14. Partea reclamată ÎCCJ a transmis punctul de vedere prin adresa nr. 136/12.01.2017, ce a fost comunicată petenților prin adresa nr. 311/17.01.2017.

15. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților Susținerile petenților

16. Petenții, judecători la Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, judecători la Secția Contencios Administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție și magistrați-asistenți la Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, solicită să se constate existența unei discriminări la care sunt supuși prin aplicarea prevederilor art. 3¹ alin. (1²) din O.U.G. nr. 57/2015, text ce a fost introdus prin O.U.G. nr. 43/2016 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

17. În cadrul Î.C.C.J. au fost puse în plată, începând cu data de 1 octombrie 2016, atât indexările de 2%, 5% și 11% prevăzute de O.G. 10/2007, dar și indexările de 1%, 1% și 5%, prevăzute de O.G. 3/2006, ale indemnizației de încadrare, beneficiari fiind, în mod exclusiv, judecătorii și magistrații asistenți care au obținut dreptul de a le primi în baza unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Judecătorii și magistrații-asistenți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt salarizați în baza Legii-cadru nr. 284/2010.

18. Reglementarea succesivă și necorelată adoptată de legiuitor în domeniul salarizării a condus în timp la diferențe salariale ce au determinat legislativul să intervină pentru înlăturarea inechităților și discriminărilor generate prin aplicarea legii. În acest scop, a fost adoptată O.U.G. nr. 20/2016 prin care a fost modificată O.U.G. nr. 57/2015

privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prin care s-a urmărit evitarea discriminărilor salariale între titularii funcțiilor publice salarizate potrivit Legii cadru nr. 284/2010, cu consecința egalizării, la nivelul cel mai înalt în plată a drepturilor salariale ale persoanelor aflate în situații similare în cadrul aceluiași ordonator de credite.

19. În mod discriminatoriu, petenților nu le-a fost acordat adaosul salarial constând în indexările anuale corespunzătoare anilor 2006 și 2007, omisiune care s-a repercutat asupra acestora deoarece, spre deosebire de majoritatea restului personalului bugetar, petenții nu pot obține alte venituri decât cele salariale, care însă le-au fost erodate de creșterea indicelui prețurilor de consum, la fel ca și în cazul celorlalte salarii bugetare. Altfel spus, produce efecte juridice diferențiate în sistemul de salarizare al personalului din unitățile finanțate din fonduri bugetare, în funcție de apartenența la o anumită categorie socio-profesională.

20. Răspunsul executivului la solicitarea magistraților de a se proceda la aplicarea corectă a O.U.G. nr. 20/2016 a constatat în modificarea prevederilor actului normativ, în sensul excluderii din domeniul ordonanței a drepturilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, prin adoptarea O.U.G. nr. 43/2016. Procedând astfel, Guvernul a hotărât să mențină inechitățile, deoarece persoanele care au obținut anterior recunoașterii acordării unor drepturi salariale cu consecința măririi indemnizațiilor acestora prin hotărâre judecătorească beneficiază de venituri mai mari decât colegii lor aflați în situații similare, dar care nu au apelat la justiție, contrar scopului legislației de a egaliza veniturile la muncă egală. S-a generat astfel o situație discriminatorie pentru persoane aflate în situații egale, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă pentru un tratament diferențiat și discriminatoriu.

21. În interiorul corpului judecătorilor și cel al magistraților asistenți din cadrul ÎCCJ s-a creat o inechitate flagrantă, cauzată de inexistența unor indemnizații de încadrare diferite pentru persoane ce îndeplinesc condiții identice de vechime, grad, treaptă sau gradație, în sensul că o parte dintre magistrați beneficiază de plata indexărilor de 2%, 5% și 11% prevăzute de O.G. nr. 10/2007 și respectiv de 1%, 1% și 5% prevăzute de O.G. nr. 3/2006 – în total 25% în baza unei hotărâri judecătorești ce are caracter executoriu încă de la data pronunțării ei, 23 septembrie 2010, iar o altă parte beneficiază de indexările salariale de 18% prevăzute de O.G. nr. 10/2007, în timp ce a treia categorie nu beneficiază de hotărâri judecătorești prin care să se recunoască dreptul de a primi indexările menționate și încasează indemnizații de încadrare care nu includ niciuna dintre aceste indexări.

22. Petenții consideră că singurele obiective și elemente ce pot duce la o diferențiere în sistemul de salarizare sunt nivelul studiilor, treapta sau gradul profesional, calitatea și cantitatea muncii, condițiile de muncă, dar cu sublinierea în mod deosebit a faptului că această diferențiere se poate reflecta numai în salariul (indemnizația) de bază (partea fixă a salariului), nu și în sporurile, adaosurile sau indexările salariale, care întotdeauna au obiective și elemente cu totul speciale și specifice de acordare cu aplicabilitate generală (prestarea muncii pe programul normal, prestarea muncii în timpul nopții, dobândirea unei pregătiri profesionale suplimentare în domeniul de activitate cum ar fi doctoratul, dobândirea unei vechimi în muncă, îndeplinirea unei obligații speciale de confidențialitate, acoperirea efectelor negative ale creșterii prețurilor de consum și ale inflației, etc.).

23. Fiind vorba despre drepturi salariale care izvorăsc din lege și aflate la acest moment în plată, trebuie să se respecte principiul de salarizare egală la muncă egală și încadrare egale, fiind inadmisibil ca judecători și magistrați asistenți cu aceeași încadrare, aceeași vechime în muncă și în funcție, să aibă venituri lunare care să se diferențieze cu 25 de procente.

24. Prin adresa nr. 7592/20.12.2016 magistrații asistenți semnatori ai petiției, au depus o cerere de precizare a petiției inițiale prin care solicită constatarea existenței unei discriminări în modul de salarizare al personalului instanței supreme, ce decurge din emiterea unui nou ordin comun de salarizare de către ordonatorul principal de credite, prin care drepturile salariale au fost acordate judecătorilor și magistraților asistenți ai Î.C.C.J., inclusiv celor care nu au titluri executorii, condiționat de existența unui corespondent al funcției similare existent nominal în plată, cu încălcarea principiului la muncă egală, salarizare egală.

Sușinerile părții reclamate ÎCCJ

25. Partea reclamată, în temeiul Hotărârii nr. 24/25.11.2016 a Colegiului de Conducere a ÎCCJ a emis Ordinul 350/28.11.2016 care prevede salarizarea la nivel maxim aflat în plată în cadrul instituției pentru judecătorii și magistrații-asistenți. Ulterior, au fost emise și alte ordine, individuale sau colective, prin care s-a urmărit ridicarea salarizării tuturor judecătorilor și magistraților-asistenți la nivelul maxim aflat în plată în cadrul instanței supreme, pentru aceeași funcție, grad, vechime în muncă și în funcție, și aceleași condiții de muncă.

26. Se solicită respingerea petiției ca urmare a emiterii Ordinului mai sus menționat, petiția rămânând fără obiect.

Sușinerile părții reclamate CSM

27. Partea reclamată susține excepția necompetenței materiale invocate din oficiu de CNCD și invocă lipsa calității procesuale pasive a CSM, nefiind ordonator de credite pentru petenți.

Sușinerile părții reclamate Ministerul Justiției

28. Partea reclamată precizează ca obiectul sesizării nu mai există având în vedere că prevederile art. 3¹ alin. (1²) din O.U.G. nr.57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, nu mai are aplicabilitate, prin emiterea Deciziei Curții Constituționale a României nr. 794/15.12.2016 prin care articolul mai sus menționat este neconstituțional.

V. Motivele de fapt și de drept

29. În fapt, Colegiul director reține că petenții consideră discriminatorie aplicarea prevederilor O.U.G. nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

30. În drept, Colegiul director trebuie să aprecieze în ce măsură obiectul sesizării este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000 republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit atribuțiilor și domeniului de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, iar art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, prevede: „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției”.

31. Astfel, Colegiul urmează a analiza excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. invocată din oficiu.

32. Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile **art. 28 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, potrivit cărora *“Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.”*, și dispozițiile **art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, ce prevede următoarele: *„(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.(2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.”* și ale **art. 64**, din aceeași procedură mai sus menționată *„(1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent. (2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul.(3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.”* va analiza cu prioritate excepțiile invocate în speța de față.

33. Având în vedere prevederile legale, Colegiul director apreciază că nu se poate pronunța pe texte de lege, aspect susținut și de **Decizia Curții Constituționale nr. 997 din 7 octombrie 2008** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare prin care Curtea Constituțională: *„Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr.7604/99/2007 al Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.”*

34. De asemenea, există organe reglementate de Constituție care au competență absolută de a analiza discriminarea instituită prin dispoziții legale (Curtea Constituțională, care în temeiul art.1 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale este unica autoritate de jurisdicție constituțională din România și care s-a pronunțat în mai multe rânduri în sensul constituționalității sau neconstituționalității unor prevederi legale, raportat la art. 16 din Constituție privind egalitatea în fața legii).

35. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu poate avea competența de a recomanda ori impune, sub sancțiune, adoptarea sau modificarea unui act normativ sau a unor dispoziții legale, nici de a interfera în competențele legislativului prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative, nici în competențele Curții Constituționale

sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării. (Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008).

36. Pentru aceste considerente, Colegiul urmează a admite excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, excepție invocată din oficiu.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, invocată din oficiu.
2. Admiterea excepției calității procesuale pasive invocate de Consiliul Superior al Magistraturii.
3. Pe fond, plângerea rămâne fără obiect deoarece Colegiului de Conducere a ICCJ a emis Ordinul 350/28.11.2016 care prevede salarizarea la nivel maxim aflat în plată în cadrul instituției pentru judecătorii și magistrații-asistenți.
4. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare cu modificările și completările ulterioare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru



DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

TATIANA VERONICA SANDU – Membru

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Punct de vedere

Sesizarea petenților, judecători la Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, judecători la Secția Contencios Administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție, magistrați-asistenți la Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție vizează aplicarea prevederilor art. 3¹ alin. (1²) din O.U.G. nr.57/2015, text ce a fost introdus prin O.U.G. nr. 43/2016 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și*

orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoaşterii, folosinţei sau exercitării, în condiţii de egalitate, a drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social şi cultural sau în orice alte domenii ale vieţii publice.”

Astfel se poate considera discriminare

- o diferenţiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept
- să fie justificat

Reţinând în coroborare cu aceste aspecte definiţia discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 cu modificările şi completările ulterioare, republicată, Colegiul director reţine că pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiţii:

a) Existenţa unui tratament diferenţiat a unor situaţii analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situaţii diferite, necomparabile.

b) Existenţa unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

c) Tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoaşterii, folosinţei sau exercitării, în condiţii de egalitate, a unui drept recunoscut de lege.

d) Tratamentul diferenţiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluşi scop să nu fie adecvate şi necesare.

Astfel, Colegiul director trebuie să analizeze din mijloacele de probă şi înscrisurile aflate la dosar, în ce măsură se poate reţine săvârşirea de către partea reclamată a unei fapte de discriminare.

În speţa de faţă petenţii, judecători la Secţia I Civilă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, judecători la Secţia Contencios Administrativ a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, magistraţi-asistenţi la Secţia I Civilă a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, sesizează o potenţială faptă de discriminare.

Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea şi sancţionarea tuturor formelor de discriminare precum şi atribuţiile şi domeniul de activitate al Consiliului Naţional pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiţiei este de natură să cadă sub incidenţa prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările şi completările ulterioare. Astfel, Colegiul director analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiţii întruneşte, în prima instanţă, elementele art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii şi definiţii al Ordonanţei şi subsecvent, elementele faptelor prevăzute şi sancţionate contravenţional în Capitolul II Dispoziţii Speciale, Secţiunea I-VI din Ordonanţă. În măsura în care se reţine întrunirea elementelor discriminării, aşa cum este definită în art. 2, comportamentul în speţă atrage răspunderea contravenţională, după caz, în condiţiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenţionale prevăzute şi sancţionate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 deosebirea, excluderea, restricţia sau preferinţa trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, şi trebuie să se refere la persoane aflate în situaţii comparabile, dar care sunt tratate în mod diferit datorită apartenenţei lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menţionat anterior. Aşa cum reiese din motivaţia invocată anterior, pentru a ne găsi în situaţia unei fapte de discriminare trebuie să avem două situaţii comparabile la

care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Colegiul director analizează dacă în cazul semnalat de petenți se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

Din analiza obiectului petiției raportat la îndeplinirea elementelor constitutive ale faptei de discriminare, Colegiul director reține că, în speță, acestea nu se întrunesc, *nefiind vorba de situații comparabile*, nefiind astfel încălcat principiul egalității și nici cel al nediscriminării. Prin urmare, Colegiul director decide faptul că, în cazul semnalat de petenți, nu s-a săvârșit o faptă de discriminare, potrivit O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Concluzionând, Colegiul director reține că obiectul sesizării nu mai există având în vedere că prevederile art. 3¹ alin. (1²) din O.U.G. nr.57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, nu mai are aplicabilitate, prin emiterea Deciziei Curții Constituționale a României nr. 794/15.12.2016 prin care articolul mai sus menționat este neconstituțional.

Ilie DINCĂ

ASZTALOS Csaba Ferenc

Membru Colegiul Director

Președinte